

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΔΙΣΤΟΥΔΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

- Σιωπή, Μερσεδές! τη δέικομε αύστηρά κι' επίσημα ό Μοντεχρήστος. Τό παρελθόν πέθανε και δέν πρέπει ούτε μπορεί νά ξαναζωντανέψη!... 'Ηούχασε, Μερσεδές!... Σου υπόσχομα νά αρωνίσω δλόψυχα γιά τό παιδί σου κι' εύχομα νά μου έπιρέψη ό 'Υψιστος νά τηρήσω τήν υπόσχεσί μου!

'Ασυγκράτη ή Μερσεδές και χώνοντας άφθονα δάκρυα ουγκιήσασε κι' εύγνωμοσύνης, έσκυψε και φίλησε τό χέρι το' κομήτος. 'Επειτα κάλεσε μια υπέρτερια και τής έδωσε έντολή νά φωνάξη τόν Κοφολαίμη...

Πεντε λεπτά τής ώρας άργότερα, ό Ζουάθος έμπαίνε στό σάλοნი...

Δ.

ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΕΙΝΕ ΚΑΤΟΡΘΩΤΟ;

Ό Κοφολαίμη, έχοντας υπερέφανα και στραβυφορεμένο στό άρειμνίο κεφάλι του, τό χαρακτηριστικό κόκκινο φέσι του, σταθήκε λίγα θήματα μακριά άπ' τόν Μοντεχρήστο και τόν χαρήθηκε στρατιωτικά...

Ό κόμης, σχηματίζοντας έννοιική γνώμη εύθύς άμέσως, σχετικά μέ τό άπομο του πρώην Παρισιού εκείνου χαμιονού—και τώρα άτρυμήτου κι' άφελούς Ζουάθου—τόν φώναξε πάλι κοντά και τόυ είπε:

—Φίλε μου, θά ήθελα νά σέ ρωτήσω μερικά πράγματα, τά όποια άφορούν τόν λοχαγό σου, Ζωλιέτι!... Και πρώτα-πρώτα, τόν άγαπάς πολύ;

—Μά τί λέτε, κύριε; διαμαρτυρήθηκε μέ άφέλεια ό Ζουάθος. Καί ρωτάτε άκόμη, άν άγαπάω τόν λοχαγό μου;... Δέν λέτε, καλύτερα, ότι τόν λατρεύω;

—Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, τόσο έγώ όσο κι' ή κυρία μητέρα του άπ' έδώ, γιά τά καλά αυτά αίσθηματά σου!... Και τώρα, πές μου ελικρινώς τή γνώμη σου: Ζή ή σκοτώθηκε, ό λοχαγός σου;

—Θέε μου, τί είνε αυτά πού λέτε, κύριε; οδύρασε ταραγμένος, ό Κοφολαίμης. Είνε δυνατόν νά σκοτωθή ποτέ, ό λοχαγός μου;... 'Οχι!... 'Οχι!... 'Εχω μια ζωρή πεποίθησι, ότι είνε ζωντανός!... Αιχμάλωτος ή-σασ κάπου, άλλα σκοτωμένος ποτέ! 'Η σφαίρες πάντα σέβονται τούς άνδρείους!... Κι' ό λοχαγός Ζωλιέτι είνε ό πιο άνδρείος άπ' τούς άνδρείους!

Ό δυστυχής Κοφολαίμης έτρεμε, τώρα. 'Ετρεμε τόσο άπ' τή συγκίνησή του, όσο κι' άπ' τήν ταραχή πού τούβερνε τό έπιβλητικό και διαπασραστικό θλέμμα το' Μοντεχρήστου. Καί μής έχοντας τί άλλο νά προσθήση, χαμήλωσε τά μάτια του μέ άμηχανία και έεροκατάπινε...

Ό Μοντεχρήστος χαμογέλασε άθελά του, μέ τήν ταραχή το' αγαθού αυτού παλληκαριού. Κ' ή Μερσεδές επίσης, ξεχνώντας γιά μια στιγμή τήν άγωνία της, χαμογέλασε κι' αυτή.

—Κι' έγώ έχω τήν ίδια γνώμη μέ σένα, φίλε μου Κοφολαίμη! είπε έπιτέλους ό κόμης. Πιστεύω, ότι ό λοχαγός σου είνε ζωντανός!... 'Αν λοιπόν τόν άγαπάς, όπως θεοαίνεις, είσαι πρόθυμος νά μέ βοηθήσες νά τόν θρούμε;

'Εδώ, ό Κοφολαίμης φάνηκε άπερίγραπτος. Τόπο χαράς τούδωσαν τά μετρημένα αυτά λόγια το' κόμητος

—τού όποίου τήν άκατανίκητη έπιβολή είχε άρχίσει κιάλια νά αισθάνεται, ώστε πέταξε μ' ένθουσιασμό τό φέσι του στόν άντρα, στριφογύρισε δυό-τρεις φορές στίς φτέρνες του και ξεφώνισε:

—Μά τήν πίστι μου, κύριε, κόψτε με και σέ κομματάκια άκόμα, άρκει νά θρούμε τόν λοχαγό μου!... Μά είνε νά μέ ρωτάτε, άν ήθελω νά σας βοηθώω;...

—'Αρκει, φίλε μου!... τόν δέικομε μ' ένα καινούργιο ραμόγελο, ό Μοντεχρήστος. Κατάλαβα πεία, μέ τί άνθρωπο έχω νά κάνω!... 'Εχεις πιστή και γενναία καρδιά, φίλε Κοφολαίμη!... Μάζεψε λοιπόν τώρα τό ώραίο φέσι σου, θάλτο ξανά στό κεφάλι σου, και κάθισε έδώ κοντά μου!... Θέλω νά άκούσω άπ' τό στόμα σου, πώς και γιάτι έχεις τή γνώμη, ότι ό λοχαγός σου δέν σκοτώθηκε!... Προτίμω νά μου τά πής ό ίδιος και γ' αυτό δέν ρώτησα σχετικά τήν κυρία μητέρα το' λοχαγό σου!

Ό φταχός Ζουάθος συμμορφώθηκε πιστά μέ τίς υποδείξεις το' Μοντεχρήστου. Κι' άφού κάθισε κοντά του, άρχισε ως έξης τήν άόριστη και άύτημη εκείνη άφήγησί του, τήν όποια τόσες φορές μέ δίψα είχε άκούσει ή δύστυχη Μερσεδές:

—'Ιβού τί είχε συμβή, κύριε!... Μιά ήμέρα, πρό τριών και κάτι μηνών, διέταξαν τόν λοχαγό μου νά κάνω μια μικρή άνίχνυσι στίς έμπροσθοφυλακές το' στρατού μας... Ό συνταγματάρχης μας είχε κάτι πληροφορίες, ότι τά στρατεύματα το' 'Αβέλ-Καδέρ, συμμορίες θλαδή Κασβόλων και Βεδοιύων, τρυγύριζαν ύποπτα κοντά στά θυρώματα μας!...

Ό λοχαγός μου τότε, διάλεξε είκοσι άνδρες... Φυσικά, ήμουν κι' έγώ ένας άπό αυτούς, γιάτι ό λοχαγός μου μ' άγαπούσε όσο κι' έγώ έκείνον... Βγήκαμε άπ' τό στρατόπεδο και προγύρισαμε κάμποσες ώρες, μέσα στήν άμυδρή έρημο πού μας τρυγύριζε άπό παντού!...

...Νύχτωσε, δίχως νά δούμε ούτε νύχι άπό έγθρό... 'Αλλά τή στιγμή πού γυρίζαμε όμως, καμμία τριακοσαριά Βεδοιούι μάς έστράφη καρτερί και μάς άρχισαν σέ τουφεκιά έξαφνικό!... Αντιστάθήκαμε όσο μπορούσαμε!... 'Αλλά είμαστε είκοσι μόνον και κ' ήταν επίσης νύχτα, σκοτεινιά πηχτιά!...

...Σαφνικά, δέχτηκα μια τρομερή κοντακιά στό κεφάλι... 'Επειτα σάν ξερός... 'Όταν σηκώθηκα, ήταν μέρα πεία κι' είχε θυγή ό ήλιος... Κύτταξα σάν χαζός γύρω μου, γιάτι άκόμα αισθανόμουν φριχτούς πόνους στό κεφάλι...

Κι' άμέσως άνατρίχισα!

...Είδα δεκαοχτώ κορμιά, τά κορμιά τών συντρόφων μου, αίματόδερχτα, έπαλωμένα στήν άμμο κι' άκέφαλα όλα τους; Οι σκυλο-Βεδοιούι τούς είχαν άποκεφαλίσει όλους και ήσαν μαζί τους τά κεφάλια τής!...

...Τότε, άπ' τόν πόνο μου κι' άπ' τί θλίψη μου, μοδρθε μια δεύτερη λιποθυμία... 'Ηταν άπομωσήμερο, ήταν ξελιποθύμωσα... Πείναγα και δίψαγα σάν κολασμένος... Πήγα κοντά στά κορμιά... Τά μέτρησα ξανά... 'Ησαν δεκαοχτώ... Κι' ένας έγώ, δεκαεννά!... Κ' είχαμε ξεκινήσει είκοσι!...

...Ό είκοστος πού ήταν!... Και ποιάς ήταν;... 'Ηταν ό λοχαγός μου πούλειπε!... Ναι!... 'Εμένα δέν μου κοπαν τό κεφάλι, γιάτι είχα πέσει παράμερα και μ' έκρυβαν δυό γκαμήλες, σκοτωμένες κι' αυτές στή μάχη!...

...Όλοι όμως οι άλλοι συντρόφοι μου ήσαν οι δύστυχοι σκοτωμένοι και κοψοκεφαλισμένοι!...

...'Εψάξα παντού, μήπως θρώ τό πτώμα το' λοχαγό μου, άλλα δέν τό είδα πουθενά!... Ούτε έγώ, ούτε κάμποσοι καθάλληρες δικοί μας πού ήσαν κατά τό ήλιοβασιλευμα εκεί!... Είχε άνησυχήσει ό συνταγματάρχης μας και τούς έστειλε νά δούν, γιά ποιά λόγο δέν είχε γυρίσει άκόμη τό άπόσπασμα μας στό στρατόπεδο!...

...Από όλα λοιπόν αυτά, συμπεραίνω ότι ό λοχαγός μου δέν σκοτώθηκε σ' αυτή τή μάχη!... 'Ισως νά πηλώθηκε... 'Ασφαλώς όμως, είτε

Μας έστειλαν έναν άγγελιοφόρο τους, ό όποιος μάς πληροφορήσε ότι δέν έχουν κανένα αιχμάλωτο λοχαγό...

πληγμένον ετε δχι, τόν πληραν μαζί τους αιχμάλωτο ο Βεδουίνου!... Γιατί αν είχε σκοτωθή, θα το παίρναν μονάχα τ' κεφάλι, αφήνοντας τ' υπόμα του όπως άφισαν και τα άλλα!

Ο Κοφολαίμης, Ιδρωμένος πεία άπ' τις προσπάθειές του να διηγηθή καλύτερα τ' πράγμα, σταμάτησε να μιλάει. Ο Μοντεχρήστος, σκεπτικός για λίγα λεπτά της ώρας, σήκωσε τέλος τ' κεφάλι του και ψιθύρισε, σαν να μιλούσε στον έαυτό του:

— Έλπιζω... πιστεύω... ότι ο 'Αλθέριος είναι ζωντανός!... Είνε αιχμάλωτος τών έχθρών, ο όποιοι τόν διατηρούν ζωντανό, για να τόν ανταλλάξουν άσφαλας με κανέναν δικό τους αιχμάλωτο. Στο σημείο αυτό, ο Κοφολαίμης σκίρτησε ανάλαφρα. 'Η σέσις του αυτή, δέν ξέφυγε άπ' τ' δούτατο βλέμμα τού Μοντεχρήστου, ο όποιος θιάστικη να ρωτήση:

— Τί σου συμβαίνει, φίλε μου;... Μήπως έχεις κανέναν διαταγόμ;... Μήπως θυμήθηκες κάτι;... 'Ο,τι κι' αν εινε αυτό, πέστο έλευθερα!...

Ο Ζουάθος τότε, παίρνοντας θάρρος, ψιθύρισε: —'Ιδού, κόριε, τί συμβαίνει: Είπατε, ότι ίσως τόν κρατούν αιχμάλωτο ή άμνηρο, για να τόν ανταλλάξουν με κανέναν δικό τους!... Τότε, γιατί δέν γνωστοποιήσαν στο σύνταγμα μου, ότι τόν κρατούν αιχμάλωτο;... Γιατί ξέρετε τί άλλο εινε συμβή άκόμη;... 'Ο λοχαγός μου ήταν πολύ άγαπητός σ' όλόκληρο τ' σύνταγμα!... 'Όλοι, άπ' τόν συνταγματάρχη ώς τόν τελευταίο Ζουάθο, καταλυπήθηκαμε, μόλις θεσπιαθήκαμε για τήν αιχμηλώσιμα, για τήν έξαφάνισή αυτή τελοςπάντων τού λοχαγού Ζωλιέτ!... 'Αμέσως, όλόκληρο τ' σύνταγμα έκανε έβρανο και μαζέψαμε ένα τεράστιο χρηματικό ποσό, τ' όποιο προσφέσαμε ως λύτρα στους Βεδουίνους, άρκει να έλευθερώσαν τόν λοχαγό μου!...

'Εκείνοι μάς έστειλαν τότε έναν άγγελιαφόρο τους, ο όποιος μάς πληροφορήσε ότι δέν έχουν κανέναν λοχαγό αιχμάλωτο τους!... Δέν σας φαίνεται λοιπόν άγριο αυτό;... Συμφέρον τους ήταν, να μάς πούν άν τόν είχαν!... Είτε με χρημάτια, είτε με ανταλλαγή δικών τους, θα τόν άφισαν μία ήμερα έλευθερόν! Κι' όμως έλεγον άχι!...

...Άφοϋ όμως δέν τόν είχαν αιχμάλωτο, τότε τί άπόγινε;... Σκοτεινός δέν ήταν, ούτε και πληγμένος!... 'Όλόκληρη ή έκτασις τού πεδίου της μάχης, έρευνηθηκε καλά, δίχως κανένα αποτέλεσμα!... Μονάχα τα δεκαοχτώ άποκεφαλισμένα πτώματα θρέθηκαν, μαζί με μένα τ' ζωντανό!... Τί έγινε λοιπόν, ο λοχαγός μου;... Δέν εινε μυστήριο αυτό;...

...Αλλά σημειώστε άκόμη και κάτι... Μία ήμερα, ήρθε στο στρατόπεδό μας για να ζητιανέψη, ένας Μουσουλμάνος καλόγερος, άπό αούτους τους περιπλανώμενους Βεδουίνους, που λέγονται: «Ράτζ-έλ-Άσσαμ!»!... Διηλάθ, «Περιπλανώμενοι 'Επαίται!»!...

...Φυσικά, έπειδή δέν τους έχομε έμπιστοσύνη—γιατί κάνουν συχνά και τόν κατασκοπο— τόν διώξαμε σχεδόν με άπειλές. 'Εγώ όμως τόν λυπήθηκα, γιατί φαίνεταν κατακουρασμένος... 'Εκοψα λίγη κουραμένα άπ' τόν γυλιό μου κι' έτρεξα να τόν προλάβω!...

...Τήν ώρα που τοΐδινα λοιπόν τ' ψωμί, δέν ξέρω πώς μου ήρθε και τόν ρώτησα: «Μήπως άκουσες ή έμασες, παππού, έδω που τριγυρνάς, για κάποιο λοχαγό Ζωλιέτ;... Μήπως τόν έχουν πουθενά κρυμμένον, οί όμόφυλοί σου;...»

...'Εκείνος μούγενεψε τότε «άχι!» με τ' κεφάλι του, άρνήθηκε να πάρη τ' ψωμί που τοΐδινα κι' άπομακρύνθηκε θιαστικά!... 'Εγώ γύρισα στο στρατόπεδό μου, πάλι... 'Αλλά τή νύχτα που κοιμόμουν, έψπνησα δίχως άφορημί και δίχως καν να με ταράξει κανένα δνειρο ή ό,τι δήποτε άλλο!... Και τ' μυαλό μου άπότομα, καρφώθηκε σ' εκείνον τόν Μουσουλμάνο καλόγερο!

...Και ξέρετε, τί θυμήθηκα;... Θυμήθηκα—δίχως δυστυχώς να τ' προσέξω καθόλου εκείνη τή στιγμή—τ' όξής άλλόκοτο: «Ότι ο καλόγερος, τή στιγμή που μούγενεψε άρνητικά—όταν τόν ρώτησα για τόν λοχαγό μου—σκίρτησε άπότομα.»

...Τί να σημαίνει λοιπόν αυτό;... Δέν εινε φανερό, ότι κ' α τ' ήξερε για τόν λοχαγό μου, δίχως όμως να θέλη και να μου τ' πη;...

Ο Μοντεχρήστος, ήταν βαθθός γνώστης της άνθρωπίνης καρδιάς... Κίτταξε διαπερασιατικά κι' έπίμονα τόν Κοφολαίμη, και τόν άνογκασε να χαμηλώση τ' μάτια του και να ξεροκαταπιή με ταραχή πεία κι' άχι με άπλη άμηχανία...

—Αυτός ο Ζουάθος, ξέρει άρκετά πράγματα άκόμη! ακέφτηκε τότε ο Μοντεχρήστος, θέλοντας τ' σάστιμα τού φτωχού Κοφολαίμη. Κι' αυτά που ξέρει, τα κρούει άσφαλας, γιατί δέν πρέπει να λεχθούν!... 'Η, δέν θα πρέπει,

τουλάχιστον να λεχθούν μπρός στη μητέρα του λοχαγού του!... 'Ας εινε!... Θα τόν εξετάσω ιδιαίτέρως και θα δώ περί τίνος πρόκειται!... Γιατί άν έπιμεινω άκόμη, εξετάζοντας τον έδω, άπ' μου τα θαλασσοσίση ήπ' τήν ταραχή του!

Γι' αυτό, φωναχτά τώρα και με ύφος εύμενείας, πρόσθεσε: —Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, για τίς πολύτιμες πληροφορίες σου... 'Εχω πεποίθισή πεία, ότι γρήγορα θα φτάσουμε σ' άποτέλεσμα καλό!... 'Ηγαμε στον αντίπαλο τώρα και περιμενε με... Θέλω να θυγόμε μαζί έξω, γιατί έχω ύπ' όφην μου να άπειθυνούμε και σ' άλλα πρόσωπα.

Ο Κοφολαίμης χατέρησε στρατιωτικά κα ήγήκε έξω. Ο Μοντεχρήστος κ' ή Μερσεδές έμειναν μόνοι και σιωπηλοί για μερικές στιγμές...

'Εκείνη φοβόταν να ρωτήση... —'Ακούστε με, Μερσεδές! είπε τέλος ο κόμης. 'Αν ή δραστηριότης μου δέν άδυνάτιση, κι' άν ή θέλησίς μου δέν έλαττώθηκε, κι' άν ο Θεός θελήση να μου φανή βοηθός, τότε... τότε ο 'Αλθέριος, ο όποιος ζή, άσφαλας θα θρεθθί!...

—Πώς; τραύλιση εκείνη, με άνέκφραστη μητρική λαχτάρα. Πιστεύετε λοιπόν, ότι...

—'Ακόμη δέν πιστεύω πολλά και σαφή πράγματα! διέκοψε ο Μοντεχρήστος. 'Εχω άπλώς μία γερή πεποίθισή, ότι τά πράγματα θα βασίσουν κατ' έχρήν!... Πώς όμως, και με τί τρόπο, άκόμη δέν ξέρω... 'Όστόσο, άβριο τήν ίδια ώρα άκριβώς, θα σας επισκεφθώ και πάλι!... Κι' έλπίζω, τή φορά αυτή, ναχω σφέστερες και πιο σίγουρες ειδήσεις να σας φέρω!... Μήπως ξέρετε, άν ο κ. Μπωσάμ θριασκε άκόμη στη Μασσαλία;

—Μου φαίνεται, πως δέν έφυγε άκόμη διά τ' Παρίσι!... 'Υποθέτα πώς θα εινε έδω, άκόμη!

—Θά πάω άμέσως να τόν συναντήσω!... 'Ως άβριο λοιπόν, μην άπελπίζεστε... Συγκεντρώστε όλες τίς δυνάμεις σας, Μερσεδές, κι' άφιερώστε τις τήν ύπομονή και τήν έλπίδα... 'Ο γιγύ σας θα θρεθθί!... 'Ωρεθούρα, Μερσεδές, για άβριο!

Τήν ίδια εκείνη στιγμή, ή πόρτα μισάνοιξε και φάνηκε ή άρμονική κορμοστασιά της μίς Κλαίρου, ή όποία ρώτησε:

—Είστε μόνη, Μερσεδές;

Ο Μοντεχρήστος έγενεψε σχετικα κ' ή Μερσεδές με τήν άδειά του πήγε ν' ανοίξη στή φίλη της.

Η μίς Κλαίρου μπήκε μέσα χαμογελαστή.

'Αλλά στο άντίκρουσμα τού ξένου, κοντοστάθηκε άμέσως κοκκινίζοντας άπ' τή συστολή της.

—Κόμη, να σας συστήσω τή μίς Κλαίρου 'Ελφίς... Εινε μία άγαθή και γενναία φίλη, ή όποία πάντοτε συμμερίζεται με ελκίρνιαση και θερμό ενδιαφέρον τίς θλίψεις μου και τίς άγωνίες μου! είτε ή Μερσεδές.

Γυρίζοντας ύστερα στή μίς Κλαίρου, τής ούτησε άπλώς τόν κόμητα Μοντεχρήστο... 'Ο κόμης ύποκλήθηκε με άδρότητα και σοβαρή χάρι. 'Υστερα σφίγγοντας τ' χέρι της Μερσεδές και κάνοντας μία καινούργια ύπόκλιση στή μίς Κλαίρου, τίς άποχαιρέτησε κι' έφυγε.

Στή σκάλα όμως, στάθηκε για μία τελευταία φορά και κυτάζοντας με κρυφή συγκινησία τή Μερσεδές, ποστεκε στο κεφαλόσκαλο, έαυτα:

—Ωρεθούρα, Μερσεδές!... 'Υπομνη ως άβριο!

—Χαίρε, φίλε μου, είτε ή Μερσεδές συγκινημένη.

Ο Μοντεχρήστος διάσασε... Πόσα ήθελε να τής πη άκόμη, ή καρδιά του!... Μά τ' καθήκον έπνιξε μέσα του—και πάλι—κάθε άνάρμοστη αίσθηματολογία...

Κι' ο κόμης, στενάζοντας κρυφά, έσκουπε τ' κεφάλι του και κατέθηκε θιαστικά τίς σκάλες...

Η μίς Κλαίρου στεκόταν καταμεσής στο σαλόνι, σαν να μη μπορούσε άκόμη να συνέλθη άπ' τήν έπιβλητική έντύπωση, τήν όποία τής είχε προξενήσει ο έξαιρετικός εκείνος άνθρωπος...

—Όστε αυτός εινε ο κόμης Μοντεχρήστος, που περιμενες; ρώτησε θελά τή Μερσεδές μόλις εκείνη μπήκε στο σαλόνι.

—Ναι! ψυθίρισε με κρυφή, με έντονη συγκινησία ή κυρία ντε Μορσέρφ. Τί έντύπωση σου έκανε;... Μπορώ ή δυστυχισμένη, να θιασισματι στη βοήθειά του;... Στήν άποτέλεσματική ή δηλαδή βοήθειά του;

Η μίς Κλαίρου μισόκλεισε τ' μάτια της, σαν ν' άντίκρυζε κάποιο δράμα ύπερφυσικό. Στο μυαλό της κυριαρχούσε άκόμη ή αούτηρη και μεγαλειώδης φυσιογνωμία τού Μοντεχρήστου... Και στηρίζοντας τ' διάφανο

—Είστε μόνη, Μερσεδές; ρώτησε ή μέ

σχεδόν γέρι της στην καρδιά της, μουρμούρισε σαν προφήτις εμπνευσμένη :

— Ω, άγαστη μου φίλη!... Δεν ξέρω τι είδους ακαθόριστο προαισθημα, σφίγγει την ψυχή μου τη στιγμή αυτή!... Αυτό το προαισθημα όμως, μου λέει καθαρά ότι ο άνθρωπος αυτός είναι ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ!... "Ω, νά έλπιζής, Μερσεδές!... "Ο Θεός κι' ο άνθρωπος εκείνος, έξαπαντος θα άνακουφίσουν την πονεμένη μητρική καρδιά σου!

Ε'.
«ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ»:

Ο Μοντεχρήστος κατεβαίνοντας τη σκάλα, βρήκε τον Ζουάθο να τον περιμένει στην έξωπορτα.

—Λοιπόν, φίλε μου, είσαι έτοιμος να ρθής μαζί μου ; τον ρώτησε, μόλις τον είδε.

—Πάντοτε στίς διαταγές σας, κύριε! είπε πρόθυμα ο Κοψολαίμης.

—Λαμπρά!... Έμπα μαζί μου τώρα, στο άμαξι μου, κι' έκει τά λέμε με όλη την άνεσι μας!

Και σ' ένα γνεψιο του κόμητος, ο Άλης πήδησε κάτω κι' άνοιξε την πορτιέρα.

—Πρώτη μου φορά υπαίνω, σέ τέτοιο πολυτέλες κιώτιο! ψιθύρισε ο Κοψολαίμης, ρίχνοντας μία ματιά στη βασιλική πραγματικώς πολυτέλεια του άμαξιού του κόμητος.

—Τί είπες, φίλε μου ; ρώτησε ο Μοντεχρήστος, μπαίνοντας στο άμαξι.

—Είπα, κύριε, ότι τον καιρό που είχα χρηματίσει χαμίνι στο Παρίσι, συνήθιζα να κρεμίζω πίσω από κάτι τέτοια όφραια άμαξία!... Και τώρα παραενεύομαι, που μπαίνω μέσα!

Ο Μοντεχρήστος χαμογέλασε λίγο, γιά την άφέλεια του Ζουάθου, και του έβγαλε πάλι νά μη και νά καθήση πλάι του. Ο Κοψολαίμης πήκε... Κι' ένώ ή πορτιέρα κλεινόταν άπ' τον Άλη, ο Ζουάθος έσκυψε άστραπιαία έξω κι' έστειλε ένα ένατιριο φίλημα με τό χέρι του, προς την κατεύθυνσι της έξωπορτας της Μερσεδές!

—Σέ ποιόν έστειλες αυτό τό τρυφερό ήμνημα ; ρώτησε ο κόμης άπορώτως.

Ο Κοψολαίμης έβγαλε κατακόκκινος σαν τό φέσι του...

—Τίποτα δέν του ξεφεύγει αυτό του διαβολανθρώπου! μουρμούρισε μέσα του. Του άξιζει νά τον λέω «στρατηγός», άν μου δώση την άδεια!

Και φωναχτά ύστερα, άπάντησε :

—Κύριε... ξέρετε... νά!... Ήταν ή κυρία Καραμάν έκει, κά!...

—Ποιά είνε πάλι αυτή ή κυρία Καραμάν ;... Και πού ήταν ;

—Δέν την είδατε, κύριε, γιατί κρύφτηκε πίσω άπ' την έξωπορτα την ώρα που κατεβαίνατε τίς σκάλες!... τραύλισε άμχανα ο Ζουάθος. Είνε ή κυνοδος της Έγγυλάας έκείνης υίς, της υίς Κλαίρις, φιλενάδας της μητέρας του λοχαγού μου...

—Άρκετά!... Άρκετά!... Κατάλαβα, φίλε μου! δέκοψε γελώντας δυνατά τώρα, ο Μοντεχρήστος. Ή μίσει είνε φίλη της κυρίας τής Μορσερφ, κι' ή κυρία Καραμάν—όπως την είπες—είνε φίλη... δική σου!... Ωραία!... Μόνον, συγγνώμη, φίλε μου, που σάς δέκοψα την τρυφερή συζήτησι σας, γιατί άσφαλές «θά τά λέγατε», τή στιγμή που κατεβαίνα τίς σκάλες!

Ο Ζουάθος άνοιξε τά μάτια του, και κούταξε τον κόμητα, όπως θά κούταξε έναν ήμίθεο!... Άλλά κι' ο κόμης, φυσικά, είχε τό σκοπό του που φλυαρούσε έτοι με τον άφέλεστο Κοψολαίμη : "Ήθελε νά κερδίση έντελως την έμπιστοσύνη του... Και νά τον παρασύρη σέ λεπτομέρειες κι' άνεπιφύλακτες έκμυσηρεύσεις, σχετικές με τή μυστηριώδη Ξαφάνισι του λοχαγού Άλθέρτου Ζωλιέτ!...

Ή άμαξι είνε άρχισι πιά να κυλάει στους πλακόστρωτους δρόμους της Μασααλίας... Μιά λιγόστιγμη σιωπή είχε άπαλωθί άνάμεσα στους δυό άνδρες.

—Λοιπόν, φίλε μου, άκουσε με τώρα! είπε Ξαφνικά ο Μοντεχρήστος. Άν κατάλαβα καλά πριν, από όσα είπες, υπάρχει κάποιο μυστικό στην Ξαφάνισι του λογαγού σου!... Θά ύπάρχουν δηλαδή μερικές λεπτομέρειες, τίς όποιες νόμισες καλό νά μ'ήν άποκαλύψης στη μητέρα του λοχαγού σου!... Μάντεψα καλά, ή όχι!

—Μάλιστα, κύριε! είπε σκιρτώντας ο Ζουάθος. Είνε κά μερικά πράγματα, τά όποια νόμισα καλό ν' άποκωλύω!... "Οχι δτι ο λοχαγός μου έχει κάνει κάτι τό όνογο!... "Οχι!... "Ο Θεός νά φυλάξή!... Άλλά, βλέπετε, μητέρα του είνε ή κυρία Μερσεδές!... Και φοβήθηκα μήπως όποθέσει πράγματα πού...

—Δηλαδή, θά θέλαγε νά πής, ότι κάποια έρωτοδουλειά έχει άνακατευθί στη ζωή του λοχαγού σου, ή!... Καμμία γυναίκα ή

σας, πού...

— Ω, δέν είνε δά γυναίκα αυτή, κύριε! δέκοψε ο Κοψολαίμης ζωηρά. Νά, μία κοπέλλα είνε, μόλις δεκαπέντε-δεκαέξη χρόνων!

— Εστώ, έκανε ο κόμης, χαμογελώντας και βέροντας με χαρά ότι άρχισε νά πησι δρόμο σύγουρο. Λοιπόν, αυτή ή κοπέλλα ήταν έρωμική του λοχαγού σου ;

—?Α, υπά!... Καθόλου ίσα-ίσα, κύριε!... διαμαρτυρήθηκε έντονα ο Ζουάθος. Άπό σας τό πρωτακόσιο αυτό τό πράγμα!

Ο Μοντεχρήστος άπόρησε.

—Μά τότε έξηγήσου, φίλε μου!... είπε. Τί συμβαίνει μ' αυτήν την κοπέλλα, και με τον λοχαγό Ζωλιέτ ;... Πές μου σύντομα, τί ξέρεις ;

—Θά σάς πώ, κύριε!... Ίδου περί τίνος πρόκειται : Έδω κι' έξη μ'ήνες, ο λοχαγός μου με τό λόγο του κυνηγούσε στην έρημο αυτά τά καταραμένα όντα!... Αυτούς τους άράπηδες δηλαδή, που άλλοι τους λένε Άλγερινούς, άλλοι Βε-δουίνους, άλλοι Καθόλους κι' άλλοι... κι' έγώ δέν ξέρω πώς!... Τέλος, άπομακρυνθήκαμε πολύ άπ' τό στρατόπεδο... Κι' επειδή μάς έπιασε ή νύχτα, άποφασίσαμε νά κατασκηνώσουμε μέσα σέ μία χαράδρα, και νά κοιμηθούμε έκει όσούτου έμμερώσει!...

.....Κάποια ώρα, μεσάνυχτα κοντά, ήμουν σκόπος μπρός στη σκηνή του λοχαγού μου !... Ξέρετε δά, πός έχω όρθια τ' αυτία μου κι' άνοιχτά τά μάτια μου, κάθε φορά που φυλάω σκόπος, και μάλιστα σκόπος στη σκηνή του λοχαγού μου!... "Ήμουν κι' έγώ, κι' όλοι οι άλλοι «άνταροι», ξεθεωμένοι άπ' την κόουρα κι' άπ' τό όλοήμερο άνθρωποκλήγι!... Κι' έτσι, νύσταξα σιγμής-σιγμής... Εύτυχώς, γύρω άπ' τον καταλυισμό μας όδρήλασαν σαν κολασμένες κάτι δαινες, κάτι ζαγκουάρ, κάτι τίγρεις και λιοντάρια, κι' έτσι δέν μ' άφταν νά κοιμηθώ!...

.....Ξαφνικά, κατά τίς δυό τά μεσάνυχτα, ξεφύτρωσε μπροστά μου μία μάση σιλουέττα!... Κι' αυτή ή σιλουέττα ηηδόσε τόσο όρημτικά, όστε, μά την πίστι μου, δέν πρόλαβα νά τη σημαδέσω κι' έτσι την πυροβόλησα έντελως στην τήχη!...

.....Με τό «μπάμ!» του τουφεκιού μου, πρώτος τινάχτηκε άπ' τον ύπνο του ο λοχαγός μου!... Άλλωστε αυτός λαγοκοιμάται πάντα του, κι' άκούει τό πέτσιμα της σκηνίας!... Και την ώρα, που λέτε, πού τινάχτηκε άπ' τον ύπνο του και βγήκε έξω άπ' τη σκηνή του, άρχισε εύτυχώς—και θά ήθετε γιατί «εύτυχώς»—νά βγαίη τό φεγγάρι!

—«Τί τρέχεις ;... μου λέει ο λοχαγός μου.Του έξηγήχα την όπόθεσι πός είχα!... Νόμισα ότι ήταν κανένα λιοντάρι, αυτή ή—μαυρή σιλουέττα, και τού είπα πός και γιατί την πυροβόλησα!

.....Τή στιγμή όμως που τούλεγα αυτές τίς έξηγήσεις, άπάνω στην πλαγιά της χαράδρας, σ' ένα λοφίσκο, άκούστηκε μερά φωνή!... "Αχ, κύριε!... "Ακόμα βουίζει λυπητερά κι' άνατριχαστικά αυτή ή φωνή, σ' αυτία μου!... Φανταστήτε μία φωνίτσα παιδιού, που τού σπάζουν με σφύρι σιγά-σιγά τό κόκκαλο τού χεριού του!...

.....Μά τή στιγμή που άντριχιαζά έγώ, κι' είχα σταματήσει νά μιλάω, ο λοχαγός μου χάθηκε από μπροστά μου!... Ναι, ηηδόντας από

βράχο σέ βράχο, σκαρφάλεως γοργός την άνηφορία τρέχοντας προς την παραπονιαρική εκείνη φωνίτσα, δίχως ο εύλογημένος νάχη μαζί του ότε ποτόλι, ότε μαχαίρι, ότε καν σουγιά!

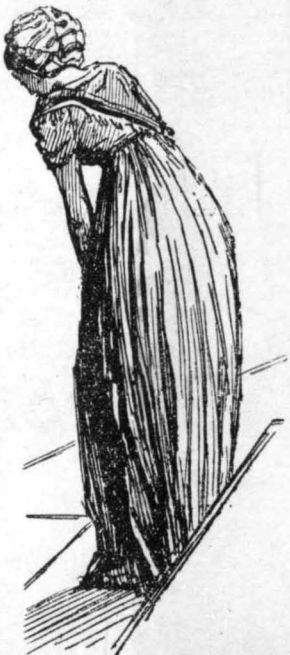
.....Και, μά την πίστι μου, φοβήθηκα!... «Πού πάει έτσι, ο άμυαλος λοχαγός μου ; ξεφώνισα! Κι' άμέσως έλοπίσω του, έτοιμάζοντας στο δρόμο τό όπλο μου, και σκαρφάλωντας με νύχια και με δόντια!...

.....Έφτασα, τέλος, στην κορυφή του λόφου!... Και τί βλέπω ;... Βλέπω χάμω ξεπλωμένο ένα κορμί!... Γυναίκα ήταν ; Παιδί ήταν ; Κοπέλλα ήταν ;... Κι' έγώ δέν μπόρεσα νά ιδώ, τί ήταν!... Κι' έρθια κοντά του, δυό όντα : Τόν λοχαγό μου δηλαδή, κι' έναν πελώριο πάνθηρα, άγριμι χειρότερο κι' από λιοντάρι!...

.....Γιά νά πυροβολήσω άμέσως, θά υκότανά τον λοχαγό τό τούφεκι μου!... Τού πέτασα λοιπόν άμέσως τό τροχισμένο σπαθιοαχαιρό μου, κι' έγώ λόξεψα νά νά πυροβολήσω τά θηρία!... Έκείνο όμως, με στόμα ανοιχτό και με μάτια σπιθόβολα, μούγκρισε και χύμηξε άπάνω στο λοχαγό!

.....Τά χέρια μου παράλυνον, κι' έπαφον πιά νά σφίγγω τό τούφεκι μου!... Όλα έβγαιαν μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο... Άνδρας και θηριο ήσαν σφιχταγκαλιασμένοι, και μία τρομερή πάλη γινόταν άναμεσα τούς!... Ναι, τίποτα δέν έβλεπα άπ' τή φρίκη μου, κι' όμως τάβλεπα όλα δίχως νά μου ξεφύγη τίποτα!... Περιέργω δέν είνε, κύριε !

(Άκολουθεί)

—Χαίρε, φίλε μου, είπε ή Μερσεδές συγκινημένη...